

1 EMRE DİYE BİR RÜZGÂR

Güneşin çığ ışııyla yerinden zıpladı Emre. Bir süredir böyle oluyor. Sabah güneşi, sitenin ortasındaki beton alanda yansıyarak, sanki öğle zamanıymış gibi dik açılarla Emre'nin odasına ve sanki tam da gözünün içine doluyor!

Annesi storları kapatmasını söylemişti, ama unuttu yine. Hep bir geç kalmışlık hissi ve kalp çarpıntısı... Eli, farkına bile varmadan kaşına gitti ve birkaç teli kopardı. Bugün özel ders hocasıyla tanışacak.

Değişik her şey endişelendiriyor Emre'yi. Ona danışmadan okulunu değiştirdi ailesi, şimdi de bu özel dersi çıkardılar başına. Sorsan, yanıtları hazır: "Ama oğlum, hepsi senin iyiliğin için!"

Ama iyilik kötü gelmemeli insana. Arkadaşlarından oldu, sevmedi bu işi. En çok da Kaan'ı özlüyor. Birlikte gitar çaldıkları zamanları. Ve elbette gitar dersi aldıkları o mat-

rak kurs yerini. Okul dışında sadece zevk için bir yerde olmayı, gülmeyi. Anne babasına sorsan, gitar da zaman kaybı artık. “Hobiler için ilerde çok zamanın olacak Emre’ciğim. Bu yıl dikkatin hiç dağılmamalı!”

Daha kötüsü, bir gece salonda Kaan’la ilgili konuştuklarını işitti. “İyi oldu bakma, bu bahaneyle aralarına biraz mesafe girmesi. Çocuğun anne babası ayrılmış zaten. Öyle pek sorumluluk sahibi bir oğlan değil. Varsa yoksa gitar, ne işi var Emre’nin onunla bu kadar..”

Sorsalar söyler oysa. Emre, Kaan’la başka kimseyle olmadığı kadar çok gülüyor. Kaan âlem çocuktur. “Gitar çalınca özelden antenlerin geliyor,” der hep. Bir şekilde anladı sanki arkadaş evinde pek de sevilmediğini. “Oğlum, sen çalış, benim de ilgilenmem gereken özel işler var,” dedi son buluşmalarında. “Ne gibi özel işler?” sorusuna ise omuz silkti. “Boş ver,” dedi, burukça gülümseyerek. “Sen takma güzel kafanı...”

Hafif bir alay da vardı sanki, ama üstelemedi Emre. Ve sonra koştular. Emre bir iki aradı, Kaan bahane sıraladı. Sonra da zaten şu meşhur sınav yılı başladı.

“Hadi oğlum, acele et biraz. Neredeyse gelecek Osman Hoca, hâlâ üstünü değiştirmemişsin.”

Ah şu “hadi” sözcüğü! Elinde sihirli değnek olsa, sözlüklerden silecek onu. Hadi’siz bir hayat, rüya gibi!

Ama Osman Hoca besbelli günün karabasanı! Nasıl bir hocaysa, önce gelip herkesle evinde tanışıyormuş. Kesin şu elinde evrak çantalı, asık suratlı, sinirli adamlardan biridir.

Emre elini yine kaşına götürüyor.

Tak, eline bir şaplak! Annesi tepesine dikilmiş, söyleniyor. “Ay Emre, vallahi deli edeceksin sen beni, çocuğum!”

Kaç kere dedim, çekiştirip durma şu kaşlarını. Yola yola delik açacaksın sonunda.”

Tek kurtuluş, denileni yapmak. Emre bir yandan eşofmanını giyerken, diğer yandan da annesinin heyecanlı konuşmasını dinliyor.

“Bak oğlum, bu Osman Hoca çok rağbette. Bir de arkadaşları var, Umut diye. Osman Hoca Türkçe ve sosyal derslerini, Umut Hoca da matematik ve feni çalıştırıyor. Bu yıl sadece dört kişi seçeceklermiş. Şimdiki görüşmeniz çok önemli yani. Seni kabul ederse, dersler hafta sonu hemen başlayacak.”

Tam aynanın karşısına geçmiş saçlarını düzeltirken kapı çaldı. Emre, içinde bir gitar telinin gerildiğini hissetti. Detone bir nota! Çizgi filmlerde kahramana havada çarpıp, dengesini kaybetmesine yol açan o tatsız kara şekillerden... Korkunun ve öfkenin sesi.

Salona bu duygularla indi. Nasılsa her şeye onun adına karar veriyorlar. Anne babası çoktan konuşmaları tamamlamıştır. Ona düşen rol, hep başını sallamak. Ama odaya yaklaştıkça, içerde çıt çıkmadığını fark ederek şaşırıyor.

Başını salona uzattığında, anne babasını sessizce beklerken buldu. Karşılarındaki koltukta uzun boylu genç bir adam oturuyordu. Bacak bacak üstüne attığında bile üstteki ayağı da halıya değişiyor! Siyah gür saçlarına, kahverengi sıcacık gözlerine baktı onun. O gözler kendisinininkilerle karşılaşıncaya, kocaman güldü adam ve ışıltılı dişleri, çenesinin bir yanındaki gamzesi çıktı ortaya.

“Günaydın Emre, ben de tanışmak için seni bekliyordum,” dedi ve bir adımda yerinden fırlayıp delikanlıyı kucakladı.

Emre ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırıldı.

“Biz çok iyi hazırlandık. Başaracağımızdan eminiz,” diye atıldı Ayten Hanım. Emre’nin parmakları yine kaşına doğru gitti.

“Affedersiniz, BİZ dediğiniz kim?..”

Garip ve fazla uzun bir sessizlik oldu. Ardından, Osman Hoca’nın kibar ama kararlı sesi duyuldu.

“Bakın, oğlunuza elbette destek oluyorsunuz, ama sınavı hazırlanan da, bütün sıkıntılara katlanan da yalnızca o. Biz diye bir şey yok. Sadece Emre var. Üstelik sınavı geçmesi, mutlu olacağı okula yerleşmesi için ben de elimden geleni elbette yapacağım, ama *başaracağımız* şey bu değil.”

“Ya ne, Osman Hoca’m?”

Emre kendi sesini işittiğine inanamadı. Ama şu en sinir olduğu cümleye itiraz etti ya bu genç adam, birden içi ısındı sanki. Başaracağı şey ne, öğrenmek istiyor. Çünkü ilk kez biri, başarının sınavdan farklı olduğunu söyledi. Hem de özel ders hocası! Yoksa hâlâ uyuyor mu? Hani bazen kafana takılan şeyi rüyada en güzel haliyle görür, sonra uyanınca rüya olduğunu anlarsın ya... Elini kaşına götürüyor ve hızlıca bir tel çekiyor. Yok, rüya değil. Bu adam burada!

Emre rüzgâra benziyor, diye düşündü Osman bir an. İçinde fırtınalar var. Ama yüzeyde fazla sakin. Yüzü bütün duygularını yansıtıyor. Bir bakmışsın güneş gibi ışıltılı, bir an sonra bulutlu. Çok endişeli bir oğlan. O yüzden Osman, sınavla ilgili değil, Emre’yle ilgili konuşuyor zaten.

“Başaracağımız şey Emre’ciğim, rahatlamam. Panik hissetmeden öğrenmen. Ekipteki diğerlerini rakip değil, arkadaş görmem. Ben sana başarıyı gökten indiremem. Öyle sihirli formüllerim yok. Ama benimle birlikte yola çıkarsan,

kendini, isteklerini tanımanın sağlarım ve birlikte iyi vakit geçiririz.” Güldü bir an. Gülünce, sağ dudağının altında minik bir gamze çıkıyor ortaya. Gözlerine ışık geliyor. “Bir de tabii, beni hiç unutmamanı isterim. Kimse geçici olmayı sevmez!”

Emre de güldü. “Yok Osman Hoca, sizi unutmak mümkün değil!”

Osman elini uzattı. “O zaman bu yolu benimle yürümeye var mısınız?”

Emre o eli tuttu. “Varım,” dedi. İçinde bir rüzgârın usulca estiğini hissetti.

2 YENİ KÖSTEBEK EKİBİ

Uyandığında hep aynı şey oluyor. Kendini Berlin'deki evde zannediyor Osman. Oysa bu, İstanbul'daki ikinci yaz mevsimi... İki yıldır İstanbul'da. Gün içinde hiç düşünmüyor oraları; ama rüyalar oyun oynar ya insana, her sabah Berlin'de uyanıyor hâlâ. Sevgilisi İnge'nin evinde... Eski sevgilisi İnge'nin evinde... Gözünü açtığı anda tavanda eğik çatı katı camlarını, o cama vuran yağmur damllarını göreceğini sanıyor. Ama işte beyaz badanalı, kimi yerleri lekeli yüksek bir tavan karşılıyor onu. Çocukluğunun evi...

Çocukluk evine dönmek tuhaf bir his. Sanki zamanda geriye yolculuk. Ama öte yandan, artık koca adam olmuş. Yetişkin haliyle çocukluk fotoğrafına sığmaya çalışmak gibi bir şey bu. İnge'nin evinde değil, ama kendi çocukluğunun evinde de değil. Öyle olsa, annesinin kahvaltısı için kızarttığı ekmeklerin kokusu gelirdi şimdi burnuna. Sabah gaze-

telerini hışırdatan babası alt kattan seslenirdi. "Osman oğlum, gel soğutma ekmekleri, kaparım valla hepsini sonra..."

Keşke... keşke annesi kızartsa ekmekleri, babası hepsini kapsa. Onları bu kadar çabuk kaybedeceğini tahmin edemezdi. Ama kanser olan annesi iki ayda gözlerinin önünde eriyip gitti. Hastalığın yüküyle ezilen kalp hastası babası da iki yıl dayandı. Gerisi boşluk...

Otuz beşinde annesiz, babasızdı artık. Bir dönem acıdan uyuşmuştu Osman. Böyle zamanlarda insan anne babasına sığınır diye düşünmüş, acıyla gülmüştü. Artık kimse'nin çocuğu değildi. Bir kapının, arkasından kapandığını hissetmişti.

O zamandan beri bu ev de eski evi değil. Uyanıp da, eğik camlar yerine tepesinde tavanı görünce, doğruca karşı pencerelere koşturuyor. İşte deniz, masmavi Marmara. Bu nemli sıcak ağustos ayında, sabahın erken saatlerinden itibaren türkuvaza çalıyor rengi. İnge'nin gözleri gibi... Hay senin İnge'ne, diye kızıyor kendi kendine. Hep, boş kalmaktan bu düşünceler.

Birazdan Umud gelir. Otuzlarındaki fırlama arkadaşı girdiği her ortamı kaha kaha boğar. İyi ki, onunla girişti bu özel ders işine. Geçen yıl dershanede çok acı çekiyorlardı. Zil sesi, rapor boşlukları, daracık odalar, basık koridorlar... "Gel, özel ders verelim. Benim ev müsait, hem paramızı kazanır hem de daha özgür oluruz," dedi günlerden bir gün. Umud da nasıl yaparız, ne ederiz diye sormadan, tamam dedi bir anda. Umud'un bu yanını çok seviyor Osman. Koşulsuz seviyor, sonuna kadar güveniyor arkadaşı ona. Hesabı kitabı yok. Birlikte, sanki gençlik zamanlarını yaşayan iki delikanlıymışçasına eğleniyorlar ve Osman en